

Laurs Kvist: Jeg tillod mig i en Affrydelse at sige, at det, som det ærede Medlem anførte, ikke var noget Bevis. Det er virkelig ikke noget Bevis. Statistisk Aarbog viser ikke, hvilken Indtægt de, som faar Alderdomsunderstøttelse i Landkommunerne, har. Der er mange af disse, der har en ret betydelig Indtægt, saa de kan klare sig med en lille Understøttelse, men det kan man ikke se af Statistikken. Men det bidrager selvfølgelig til, at man, naar man tager et Gennemsnitstal, kommer til et forholdsvis lille Beløb for Landkommunernes Vedkommende, fordi mange, som sidder med en ret betydelig Indtægt, faar en lille Understøttelse, som Hjælp dertil.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: Hvorledes Alderdomsunderstøttelsesloven administreres her i Københavns Kommune i sine Enkeltheder, vil det ærede Medlem kunne faa et Grundbillede af ved at se efter i Bilagene til det forelagte Lovforslag, hvor Grundreglerne for Københavns Kommunalbestyrelses Forvaltning findes. Hvor stor den samlede Sum er her i Hovedstaden sammenlignet med den ude paa Landet, kan det ærede Medlem finde ligeledes i et Bilag til hans egen Ministers Lovforslag. Virkningen af Ministerens Lovforslags Gennemførelse vil være den, at den samlede Alderdomsunderstøttelse i Hovedstaden gaar ned med 1 400 000 Kr. samtidig med, at den ude i Landkommunerne gaar op med 1 400 000 Kr. Altsaa mener Indenrigsministeren, at Alderdomsunderstøttelsen her i Hovedstaden er omtrent 1½ Mill. Kr. for høj, men samtidig mener han, at den ude i Landkommunerne er omtrent 1½ Mill. Kr. for lav. Jeg tror, at det ærede Medlem maa hellere end at svare Socialdemokratiet henvende sig til sin egen højtærede Minister i det Spørgsmaal.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Laurs Kvist har Ordet for en kort Bemærkning.

Laurs Kvist: Det ærede Medlem maa overlade til mig, hvem jeg vil svare, og saa vil jeg henstille til det ærede Medlem selv at undersøge Forholdet med Hensyn til de alderdomsunderstøttede i København. Det, jeg har sagt, er, at Menighedsplejen i mange Tilfælde maa yde betydelige Understøttelser til dem, der faar Alderdomsunderstøttelse i København, og det er en

Kendsgerning. Saa kan det ærede Medlem bruge sin Gennemsnitsstatistik, saa meget han vil, for den beviser ingenting.

Mads Gram: Det er med Glæde, man som Tingmand bliver stillet overfor den Opgave at arbejde med paa et Lovforslag til Sikring af Aldersrente for de gamle i Landet. Der er jo i Almindelighed ikke ret mange Procent af Landets Beboere, der kan sætte sig til Maal at blive rige Folk. De allerfleste maa nøjes med at sætte sig som Maal at opspare saa meget i deres kraftige Alder, at de kan vente at faa en sorgfri Alderdom. Men saa er man sædvanligvis ogsaa fornøjet; man glæder sig, naar man har været i Stand til at sikre sin Alderdom. Det er desværre ikke saaledes, at alle er i Stand til det ved egen Hjælp. Derfor er det naturligt, at Samfundet træder til og yder sin Hjælp, saa de flest mulige kan naa dette Maal. Jeg er derfor glad ved at faa Lejlighed til at arbejde med paa en saadan Foranstaltning, og jeg er ogsaa glad ved, at det foreliggende Lovforslag indeholder Bestemmelser om faste Satser. Jeg holder altid af, at man, naar man arbejder med en Sag, ved, hvad det er, der bliver bestemt, og hvorefter man da har at rette sig.

Jeg synes imidlertid, at samtidig med, at der bliver indført faste Satser, burde der være fulgt en anden Ting, som jeg savner i Lovforslaget. De nugældende Bestemmelser i dansk Lov, at der kan bevilges de gamle en Alderdomsunderstøttelse, naar man skønner, det er nødvendigt, og at det er Samfundets Repræsentanter, der efter deres Skøn over vedkommendes Trang bestemmer, hvor meget vedkommende skal have, passer godt sammen med det Forhold, at vedkommende selv intet yder til Foranstaltningen. Naar det er Kommunalraadet, der skønner, hvem der har Trang, og hvor meget vedkommende skal have, er det rimeligt, at det ogsaa er Samfundet, der betaler. Men naar man gaar over til det, jeg anser for at være en Fordel, at der bliver indført faste Satser, en vis Ret, hvorefter enhver, der opfylder Betingelserne, kan stille et vist Krav til Samfundet, synes jeg, det vilde være lige saa naturligt, at vedkommende fik en Forpligtelse til selv at medvirke ved Ordningen af dette Forhold. Det er jo saaledes, at Rettigheder og Pligter følges sædvanlig ad, og jeg vilde finde det naturligt, om det ogsaa blev Tilfældet ved denne Lov.

Jeg kunde altsaa have ønsket, at Loven foruden de faste Satser tillige havde indeholdt saadanne Bestemmelser, at Forsikringsprincippet var blevet gennemført. Jeg